

Hidasi Zsaklin
VANÍLIA

Görkorcsolyával állt sorban
a karamellbőrű: húszévesnek tippeltem.
Vaníliát kért, két gombóccal.
Mondtam, hogy érdemes kipróbálni
minden ízt, sosem tudni, melyik a legjobb.
Vigyorogni kezdett, ahogy belenyalt,
lefolyt az ajkán az olvadt tejszín.
Figyelte őt valami a fagylaltgép mögül.
Vonzotta az édes illat.

A lány becsatolta a fején a sisak csatját,
hogyan induljon. Sütött előtte a nyári nap:
mögöttem készülődött az árnyék.
A nap végén a pavilon alatt hagytak
egy korcsolyapárt. Senki sem tudta, kié.

Édes volt a bőre tényleg,
mint az égetett karamella.
Sikoltott, mint a fém tégely,
ahogy becsúsztatom a fagylaltpultba.
Felborítottuk a málnafagyit,
sötétre áztatta alatta az aszfaltot.

Következő nap
egy áfonyaszemű mosolygott a pult előtt.
Sosem tudni, melyik íz a kedvenced,
ha nem próbáltad mindet, mondtam.
Előkészítettem az üres tégelyt a kezemben.
A fagylaltgép felmordult:
kinyúltak mögötte az árnyékok.

A sötétben valaki mindig résen van.
Valaki, akinek nincs neve -
csak szándéka.